

намѣрение негово, обаче всичко бѣ всуе. И сега ся всички бѣжанцы въ най-големѣ опасность намѣрихѣ, за да ся тѣхно-то бѣгание не открие на Турцы-тѣ, и така да ги Турцы-тѣ невярихѣ; и тогда всички заедно съ Марицѣ и Георгія рѣшихѣ и съгласихѣ ся, да загине Петроній. Георгій следъ това повика: „какво речи жалостный отче, зерѣ да дочекамъ азъ, да тя Турцы-тѣ мученически мѣхѣтъ и проливать кръвь-тѣ капкѣ по капкѣ?“ На Кара-Георгія вече заврѣ кръвь-та, и продума още така: „подобръ ты единъ да умрешъ, че да не ни страдае цѣль народъ.“ Истрыгнѣ Георгій отъ поясъ-тѣ си пицоль-тѣ помѣри и свали баща си на земь-тѣ; старый Петроній запривива ся и запѣни въ кръвь-тѣ, Георгій като погледа стѣгна му ся сърдце-то на това, и заповѣда на другарѣ-тѣ си да иде и да му още съ единѣ смъртоноснѣ ударнѣ угаси животъ-тѣ. Тогава той рече на селени-тѣ, на кои-то село-то не бѣше далечъ отъ тукъ: „Заровете тогова старца таме, и пійте му за душѣ-тѣ следъ погрѣбный-тѣ обѣдъ!“ И като имъ поклони добытацы-тѣ, кои-то водѣше, — и тръгна кадѣ Савѣ.

Това дѣло, съ кое-то той начало-то на свои-тѣ юначни години назначи, и кое-то при природны-тѣ (просты-тѣ) народы нищо необычно ние, изхвърли го съвсѣмъ отъ обичный-тѣ животъ.

Кара-Георгій като преминѣ въ Аустриѣ, засели ся въ манастрѣ-тѣ Крушедоль (въ Сремъ) и престапи ся пѣдарѣ на гора-та (1787. год.).

Като ся следъ единѣ годинѣ после това отвори война-та измѣжду Турциѣ и Аустриѣ.